

חג המחזה המקורי

עיתונאי על תנאי
מאת גיא מרוז | בימיו נורמן עיסא

עיצוב תפאורה ותלבושות: יסמין וולק | דרמטורגיה: יוני להב | מוסיקה: זיו הרפז
עיצוב תאורה: זיו וולושין | וידאו: אריק אביגדור

נשים זרות (ת. יפו, זוכה פרס התאורה ב"קפיוד הזהב", 2007), "החוטם", "כוכב יאיר", "ארץ חדשה", "הסוחר מוונציה", "השבועה", "הקמצן", "אלוהים מחכה בתחנה", "חשמלית ושמה תשוקה", "היסוס מסוכנים", "קורילנוס", "סיפור פשוט", "לבד בברלין", "1984", "מיכאל קולהאס" (ת. הבימה), "הקסם של אורנה" (תיאטרון אורנה פורת, זוכה פרס תאורה הצגות הילדים), אופרה - "דידו ואניס", "פונדק הרוחות" (אופרה קאמרה), "ערבה" (ת. נוצר, זוכה התאורה בפרס "קפיוד הזהב", 2012), "המכשפה בבית ממול" (תיאטרון המדיטק, זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה, 2012), "מלאכת החיים", "סיפור ישן חדש", "הר לא זז" (זוכה פרס התיאטרון, 2016), "הקומה השלישית" (ת. הוא הלך בשדות", "מלך הכלבים" (ת. בית ליסין), "בומרנג", "חמור שכולו תכלת", "ליל העשרים" (ת. חיפה), "החיים בשלוש גרסאות", "המחברת הגדולה", "חווית החיות" (ת. גשר), "רק אתמול נולדה", "בין חברים", "רומיאו ויוליה", "גרין מייל", "הרולד ומוד", "בימינו לא יוצאים ליד קרב" (ת. ב"ש), "מלכת השלג" (ת. ב"ש לילדים ולנוער, זוכה פרס תאורה הצגות הילדים 2017), "החדר האחרון", "קרם" (ת. הקאמרי) ועוד.

אריק אביגדור (עיצוב וידאו)

מנהל מחלקת הסאונד והווידיאו של תיאטרון הבימה. הלחין מוסיקה להצגות בת. הבימה: "תמונות מחיי נישואין", "אליג", "משוגעת", "השחקן", "ארוחה עם אידיט", "מונוגמיה", "אם יש גן עדן". בת. הקאמרי: "נישואים גרעיניים". בתיאטרון המדיטק: "רשת בטחון". עיצב סאונד להפקות מוסיקליות, ביניהן: "מרי לו", "הברווזון", "ללכת עד הסוף", "39 המדרגות", "יוסף וכתונת הפסים המשגעת", "כמעט נורמלי", "איש חסיד היה". עריכת וידאו להצגות, ביניהן: "פעם בשנה", "סיגל", "מסילה לדמשק", "דור שלישי", "נעצר בחצות", "אויסה", "הצמה של אבא", "תמונתו של דוריין גריי", "רשת בטחון". עריכת מוסיקלית: "נעצר בחצות", "משפחה עליזה", "חתול תעלולי", "פעם בשנה".

זיו וולושין (עיצוב תאורה)

בוגר סמינר הקיבוצים בתיאטרון. בין עבודותיו: "אח אח בום טראח", "סיפורי גילגמש" (זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה, 2009), "אישה בחולות" (ת. יפו, זוכה פרס התאורה ב"קפיוד הזהב", 2006).

OHMO GALLERY

מנכ"ל: אודליה פרידמן | מ"מ מנהל אמנותי: משה קפטן | סמנכ"ל: בני צרפתי

הצגה ראשונה: 19 באוקטובר, 2017 | משך הצגה: שעה וחצי ללא הפסקה

צוות ההצגה:

עוזרת במאי: נטע בנימיני | מנהלת הפקה: חגית נמרודי | מנהל טכני: אלעד פז

תפעול תאורה: דימיטרי גורביץ | תפעול סאונד ווידאו: יואל פלוטניק/ דפנה הרפז ביאליסטוק

תפעול תלבושות ואביזרים: אינה אבגוסטיביריס

עריכת תכניה: רות טון | צילום בחזרות: ז'ראר אלון | עיצוב תכניה: נוטלסטודיו

תזודות: אלי ראכלין, נתן דטנר, ערוץ 10, אורלי וילנאי, דב רייזר, דורון הקרנת מחשב ווידאו

יוצרי ההצגה

גיא מרוז (מחזה)

בן 56. למרות שמחזיק תעודת עיתונאי בכיס הוא מוזיקאי בהשכלתו, מכאן גם החיבור לתיאטרון. לאחר שירותו הצבאי בלהקת תיל החינוך, כתב מוזיקה לכ-40 הצגות תיאטרון. הגיש תכניות טלוויזיה רבות ויצר עם עמיתו ושותפתו לדרך, אורלי וילנאי, יותר מעשרה סרטים דוקומנטריים ביניהם סדרת הסרטים "מוסר השילומים". הגיש במשך ארבע עונות את הסדרה "בולדוג" בערוץ 8 שחשפה תחלואים ושחיתויות רבים לאורכה ולרוחבה של המדינה. לצד עשייה זו, ערך וניהל ערוצים (היה העורך הראשון של ערוץ "ניקלודיאון" בעברית) ועסק בסאטירה בטלוויזיה יחד עם יוני להב. הגיש וכתב, בין היתר, את "המתחשף", "נייס גיא" ו"אגרוף הזעם". יחד עם אורלי וילנאי הגיש וייסד תכניות רדיו וטלוויזיה, ביניהן: "היה בסדר" בגלי צה"ל, "חוזרים עם תשובה" אורלי וגיא בע"מ". במשך 14 שנים כתב טור שבועי ב"מעריב", "מרוז פלייס" והוציא, עד היום, ארבעה ספרים, שניים מהם היו לרבי מכר. חתן פרס אומץ ופרס הרשות השנייה לתחקיר החברתי הטוב ביותר. מגדל יחד עם אורלי חמישה ילדים, הם מגישים ביחד את תכנית הבוקר של "ערוץ 10" בקרוב מאוד יהיה סבא, וזהו המחזה השני שלו.

נורמן עיסא (בימוי)

בוגר "בית-צבי", 1992. גילם תפקידים רבים בתיאטרון, בטלוויזיה ובקולנוע זוכה לפרסים. בין עבודותיו כבמאי ויוצר תיאטרון: "אח אח בום טראח" (פסטיבל הצגות ילדים בחיפה, 2003, ההצגה הוצגה בפסטיבלים רבים בעולם), "רעולים", "חובין הוד", "טולי בלובלי", "המסכה", "פשוטה" (זוכת פרס ההצגה הטובה בתיאטרונטו, 2007), "אלף לילה ולילה" (תיאטרון יפו בשיתוף ת. הבימה), "גלגולי גלגמש" (הצגת הילדים הזוכה בפסטיבל חיפה, 2009), "החופש לזוז" (זוכת פרס ההצגה הטובה ביותר בפסטיבל הבינלאומי להצגות ילדים בחיפה, 2011), "עיניים" (קולאז' בעקבות שיריו של מחמוד דרוויש, תיאטרון יפו בשיתוף תיאטרון אלמינא), "אגדות בסמטאות". בת. אלמינא: "העשית הקטנה", "שו... שוז", "האוצר", "להציל את אנדרומדה", "צעצוע בריבוע", "הסיפור שלנו". זוכה פרס הבימוי על הצגת הילדים "אח אח בום טראח", פרס במאי השנה בחברה הערבית לשנת 2006 על בימוי "רעולים", פרס בימוי ההצגה "פשוטה", פרס בימוי ההצגה "גלגולי גלגמש" ופרס בימוי ההצגה "החופש לזוז". יזם וניהל אמנותית במשך שלוש שנים את פסטיבל יפו הבינלאומי להצגות ילדים בתיאטרון יפו. היה המנהל האמנותי של פסטיבל הצגות ילדים בפסטיבל חיפה, 2013. יזם את הקמתו של תיאטרון "אלמינא" ביפו - תיאטרון רב תרבותי, המקרב לבבות ומאפשר דיאלוג בין יהודים לערבים דרך עשייה תיאטרונית ויצירה. כיום מנהל אמנותי של אלמינא ושל פסטיבל אלמינא להצגות ילדים, המתקיים בחג החגים בדצמבר מדי שנה.

תוקבנות

לא יודע מה ירצחו כאן ומתי, לא רוצה להתנבא ולצאת אידיוט, אבל אני כן יודע שאת רוב העיתונאים, החשובים בעיני עצמם, גם כלב עיוור לא יזהה ברוב. אז אני מציע לכלם לשמור על קור רוח, אם לא קשה לכם. הרי גדל פה דור חדש, במדינה הזו, שלא קורא עיתונים, אלא צורך את המידע דרך הפיד שלו. הוא לא יודע מי זו סימה קדמון, אבל מעריך את יבגני, שאתם, קוראי תוכניה זו, עדיין לא מכירים, כי אתם אנשים מבוגרים שבאים משום מה למחזות של גיא מרוז (הוא קודח לכם כל יום בבוקר, לא מספיק לכם? מתי בכלל הוא מצא זמן לכתוב? בפרסומות? גיא מרוז נמצא כל כך הרב זמן בטלוויזיה שלי שלפעמים אני פותח מקרול ומפחד בטעות שהוא יהיה גם שם).

חנך דאום

וכשיירצח עיתונאי

בקץ 2014 הוצמדו לי מאבטחים. זה היה משונה. מאמר אחד - ומאבטחים. לא היה קיץ לא סובלני בישראל כמו הקיץ של 2014, הקיץ של "צוק איתן". מאמר אחד, שדומה לו כתבתו גם שלוש שנים קודם לכן והוא לא עורר כל מהומה, הקים עלי זעם, אלימות מילולית, אלימות פיזית כבוסה ובכמה מקרים גם אלימות פיזית שמומשה, כפי שלא הכרתי מעולם. לא הייתי בסכנת חיים. בפעם היחידה שארבה לי סכנת חיים של ממש במהלך 30 שנות מסעותי השבועיים לשטחי הכיבוש, בימי אלימות ובימים רגועים יותר, זה היה כשהייתי צה"ל ריסו בירי את המכונית הישראלית בה נסעתי במבואות טול כרם. זה היה בקיץ 2003. אבל בקיץ 2014 עמד משהו הרבה יותר מסוכן באוויר מימי החיילים: המסע העממי הדורסני, שלא היה כמותו, כנגד כל מי שהעז למתוח ביקורת על ההתקפה הפרושה וחסרת הרסן של צה"ל על אוכלוסיית עזה, חסרת הישע. מפגינים חששו לצאת להפגין, כותבים חששו לכתוב את שעל לבם. לא

גדעון לוי

